

hus i deras församling i Buenos Aires. Låt mig läsa från ett brev jag nyligen fick som beskriver Joshuas inbjudan och hans trofasta uppföljning:

”Var och varannan minut sprang [Joshua] ut till grinden för att se om de var på väg. Han sa att han visste att de skulle komma.

Kvällen fortskred och Joshuas vän kom inte, men Joshua gav inte upp. Han fortsatte att hålla utkik vid grinden med jämna mellanrum. Det var dags att börja plocka undan när Joshua började hoppa upp och ner, och utropa: ’De är här! De är här!’ Jag tittade upp och såg en hel familj på väg mot kyrkan. Joshua sprang ut och välkomnade dem och kramade om sin vän. De kom in och verkade ha mycket trevligt på öppet hus. De tog några broschyrer och ägnade en lång stund åt att bekanta sig med några nya vänner. Det var härligt att se denne unge pojkes tro och veta att primärbarn också kan vara missionärer.”¹¹

Det är mitt vittnesbörd att när vi strävar efter att arbeta tillsammans, försöker finna ”just den”, inbjuder och följer upp med tillit och tro, då ler Herren mot oss och hundratusentals av Guds barn hittar mål och mening och frid i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Må Herren välsigna oss alla i vårt arbete med att skynda på frälsningsverket, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Läran och förbunden 115:4.
2. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 204.
3. *Predika mitt evangelium*, s. 1.
4. Apg. 3:1–8; kursivering tillagd.
5. Thomas S. Monson, ”Välkomna till konferensen”, *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
6. Matt. 9:37–38.
7. Läran och förbunden 1:20.
8. Läran och förbunden 88:81.
9. Läran och förbunden 62:3.
10. Läran och förbunden 84:61.
11. Personligt brev, 10 mars 2014.

Jean A. Stevens

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

”Frukta inte, ty jag är med dig”

När vi utvecklar större tro på och tillit till Herren får vi tillgång till hans kraft att välsigna och befria oss.

Det finns inte många känslor som kan jämföras med de känslor av ömhet man får när man blir förälder. Det finns inget ljuvligare än att ta emot ett älskat barn, direkt från himlen. En av mina bröder upplevde den känslan på ett speciellt gripande sätt. Hans förste lille son föddes för tidigt och vägde bara 1,3 kg. Hunter tillbringade sina första två månader i livet på sjukhusets neonatala intensivvårdsavdelning. De här månaderna var en svår tid för hela familjen då vi hoppades på och bad om Herrens hjälp.

Lille Hunter var så hjälplös. Han kämpade för att få den nödvändiga styrkan att leva. Hans kärleksfulla fars starka hand sträcktes ofta ut efter sonens lilla hand för att uppmuntra det ömtåliga lilla barnet.

Och så är det med alla Guds barn. Vår Fader i himlen försöker nå oss var och en med sin oändliga kärlek. Han har makt över allting och vill hjälpa oss att lära, växa och återvända till honom. Det här definierar vår Faders avsikt: ”att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan”.¹

När vi utvecklar större tro på och tillit till Herren får vi tillgång till hans kraft att välsigna och befria oss.

Mormons bok väver i sina sidor in det vackra temat om Herrens kraft att befria sina barn. Nephi introducerade det i sitt allra första kapitel i boken. I vers 20 läser vi: ”Se, jag, Nephi, skall visa er att Herrens ömma barmhärtighet är över alla dem som han har utvalt på grund av deras tro, så att han gör dem mäktiga, ja, ger dem kraft till befrielse.”²

För många år sedan lärde jag på ett mycket personligt sätt känna de sanningar som uttrycks i den här versen. Jag fick veta precis hur nära vår Fader i himlen verkligen är och hur mycket han verkligen vill hjälpa oss.

En kväll när det började bli sent var jag ute och körde med mina barn när jag såg en pojke som gick längs en enslig väg. När jag passerat honom fick jag en tydlig känsla av att jag borde vända och hjälpa honom. Men jag var rädd att han skulle bli skrämmd om en främling stannade intill honom på kvällen, så jag fortsatte att köra. Det starka intrycket kom igen, med ord i mitt inre: ”Hjälp den där pojken!”

Jag körde tillbaka och frågade ”Behöver du hjälp? Jag fick en känsla av att jag skulle hjälpa dig.”

Han vände sig mot oss och med tårar strömmande nedför kinderna sade han: "Vill du det? Jag har bett om att någon skulle hjälpa mig."

Hans bön om hjälp besvarades med den inspiration som kom till mig. Att få en sådan tydlig uppmaning från Anden lämnade ett oförglömligt intryck som jag har kvar i hjärtat.

Och nu, efter 25 år och genom nådens försyn, fick jag kontakt igen med den här pojken för bara några månader sedan. Jag upptäckte att upplevelsen inte bara är min berättelse – det är hans berättelse också. Deric Nance är nu pappa med en egen familj. Han har heller aldrig glömt den här upplevelsen. Den gav oss båda en grund av tro på att Gud hör och besvarar våra böner. Vi har båda använt den för att lära våra barn att Gud vakar över oss. Vi är inte ensamma.

Den kvällen hade Deric stannat kvar på en aktivitet efter skolan och hade missat sista bussen. Som ung tonåring var han säker på att kunna ta sig hem, så han började gå.

Han hade gått en och en halv timme på den ensliga vägen. Han hade fortfarande långt hem, och utan något hus i sikte blev han rädd. Förtvivlad gick han bakom en grushög, knäböjde och bad sin himmelske Fader om hjälp. Bara några minuter efter att Deric gått tillbaka ut på vägen stannade jag för att ge honom den hjälp han hade bett om.

Och nu, alla dessa år senare, ser Deric så här på det: "Herren brydde sig om mig, en spinkig tanklös pojke. Och trots allt annat som pågår i världen var han medveten om min situation och älskade mig tillräckligt för att skicka hjälp. Herren har besvarat mina böner många gånger sedan den där öde vägkanten. Hans svar har inte alltid varit omedelbara och tydliga, men hans medvetenhet om mig märks lika tydligt idag som den där ensamma kvällen. Närhelst mörkrets skuggor faller över min värld, vet jag att han alltid har en plan för att tryggt föra mig hem igen."

Som Deric uttryckte besvaras inte alla böner så fort. Men vår Fader känner oss verkligen och hör vårt hjärtas vädjan. Han utför sina underverk en bön åt gången, en person åt gången.

Vi kan lita på att han hjälper oss, inte nödvändigtvis på det sätt vi vill, utan på det sätt som hjälper oss att växa mest. Det kan vara svårt att underkasta oss hans vilja, men det är nödvändigt för att vi ska kunna bli lika honom och finna den frid han erbjuder oss.

Vi kan komma att känna det som C. S. Lewis beskrev: "Jag ber därför att jag inte kan hjälpa det ... Jag ber därför att behovet flödar ut ur mig hela tiden, både när jag sover och när jag är vaken. Det förändrar inte Gud. Det förändrar mig."³

Det finns många berättelser i skrifterna om dem som har förlitat sig på Herren och som har fått hjälp och räddats av honom. Tänk på den unge David, som undkom en säker död för den mäktige jätten Goliats hand genom att förlita sig på Herren. Glöm inte Nephi, vilkens vädjan till Gud befriade honom från hans bröder som sökte ta hans liv. Kom ihåg den unge Joseph Smith, som i bön sökte Herrens hjälp. Han räddades undan mörkrets makt och fick ett häpnadsväckande svar. De stod alla inför verkliga och svåra utmaningar. De agerade alla i tro och förlitade sig på Herren. De fick alla hjälp av honom. Och ännu i våra dagar visar sig Guds makt och kärlek i hans barns liv.

Jag såg det nyligen hos de trosstarka heliga i Zimbabwe och Botswana. Under ett fastemöte i den lilla grenen ödmjukades och inspirerades jag av de många vittnesbörden – av såväl barn, ungdomar och vuxna. Var och en uttryckte stark tro på Herren Jesus Kristus. Omgivna av utmaningar och svåra omständigheter lever de

varje dag genom att förlita sig på Gud. De erkänner hans hand i deras liv och uttrycker det ofta med orden "jag är så tacksam mot Gud".

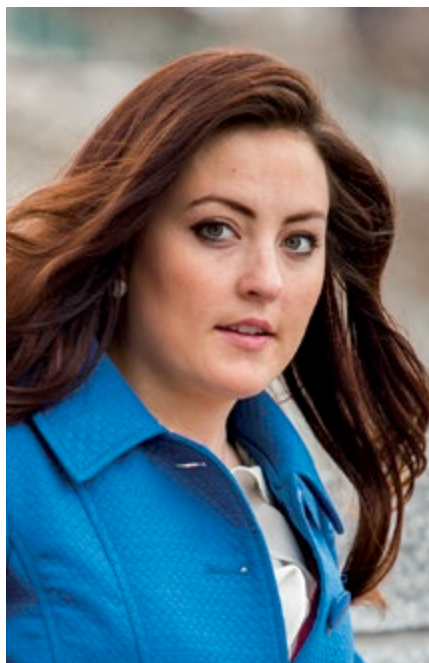
För några år sedan visade en trofast familj prov på samma tillit till Herren, för medlemmarna i vår församling. Arn och Venita Gatrell levde ett lyckligt liv när Arn fick diagnosen aggressiv cancer. Prognosen var inte god – han hade bara några veckor kvar att leva. Familjen ville vara tillsammans en sista gång. Så alla barnen samlades, en del från avlägsna platser. De hade bara 48 dyrbara timmar tillsammans. Familjen Gatrell valde noggrant ut det som betydde mest för dem – ett familjefoto, en familjemiddag och en session i templet Salt Lake City. Venita sade: "När vi gick ut genom templets port var det sista gången någonsin som vi skulle vara tillsammans i det här livet."

Men de gick ut med en förvisning om att det finns mer för dem än bara det här livet. Tack vare heliga tempelförbund hoppas de på Guds löften. De kan vara tillsammans för evigt.

De två månader som följde fylldes av fler välsignelser än man kan räkna. Arns och Venitas tro och tillit till Herren växte, vilket märks i Venitas ord: "Jag blev buren. Jag fick uppleva att man kan känna frid mitt i all oro. Jag visste att Herren vakade över oss. Om man litar på Herren kan man verkligen övervinna alla livets svårigheter."

En av deras döttrar tillade: "Vi såg på våra föräldrar och såg deras föredöme. Vi såg deras tro och hur de hanterade den. Jag skulle aldrig ha bett om den här prövningen, men ville heller inte vara utan den." Vi omslöt av Guds kärlek.¹

Självklart var inte Arns bortgång det slut som Gatrells hade önskat sig. Men deras kris var inte en troskris. Jesu Kristi evangelium är inte en "att göra-lista"; snarare lever det i vårt hjärta. Evangeliet "är inte en tyngd, det är vingar".⁴ Det bär oss. Det bär familjen Gatrell. De kände frid mitt

i stormen. De höll fast vid varandra och vid tempelförbunden de hade ingått och hållit. De växte i sin förmåga att lita på Herren och stärktes i sin tro på Jesus Kristus och på hans försonings kraft.

Var vi än befinner oss på lärjungeskapets stig, vilka bekymmer och svårigheter vi än har, är vi inte ensamma. Du är inte bortglömd. Liksom Deric, de heliga i Afrika och familjen Gatrell kan vi välja att räcka Gud handen i vår nöd. Vi kan möta våra svårigheter med bön och tillit till Herren. Och under resans gång blir vi mer lika honom.

Herren säger till oss var och en: "Frukta inte, ty jag är med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand."⁵

Jag vittnar ödmjukt men med visshet om att Gud vår Fader känner oss personligen och sträcker sig ut mot oss för att hjälpa oss. Genom hans älskade Son Jesus Kristus kan vi övervinna prövningarna i den här världen och föras hem i trygghet. Må vi ha tro att förlita oss på honom, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 1:39.
2. 1 Nephi 1:20.
3. Sägs av C. S. Lewis i boken *Shadowlands*, William Nicholson, (1989), s. 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), s. 88.
5. Jes. 41:10.